

FRANJO ČIČEK:

Mihec Pihec

MIHEC PIHEC SHRANJUJE TOPLOTO

VROČE JE BILO POLETJE IN OČE PIHEC JE DEJAL: »POL ZIME BI DAL ZA EN POLETNI DAN.« GA JE SLIŠALA SKRBNNA ŽENA IN JE VPRAŠALA:

»ČUJ, MOŽ, KAKO MISLIŠ TO? RAJE BI OBLJUBIL DVA DNI ZA CELO ZIMO!«

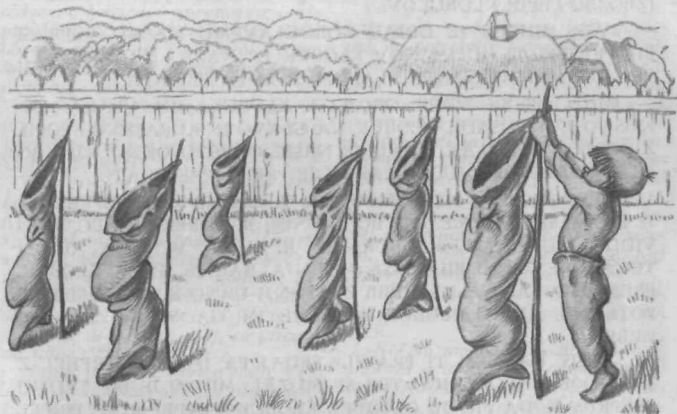
»OBLJUBIL? SAJ DAM, MAGARI ŠE ENEGA POVRHU,« PRAVI OČE PIHEC, »SAMO ČE BI KDO ZAMENJAL. PA JE VSAK TAKO STISNJEN IN ŠKRTAV, DA ŠE SUHE FIGE NE DA OD SEBE. SICER JIH PA IMA TUDI PRECEJ NA VESTI LJUBI BOG. KAM JE LE GLEDAL, DA JE USTVARIL SVET ČISTO NAROBE. POZIMI TE ZEBE, DA IMAŠ KOŽO KAKOR OPIPANA KURA IN ŠE PONOČI NOG NE SMEŠ IZTEGNITI, DA TI NE ZMRZNEJO PARKLJI, POLETI PA JE VROČE, DA BI TI JEZIK SKOČIL IZ UST, ČE BI NE BIL PRIRAŠČEN. ZAKAJ NI PORINIL BOG POL ZIME V POLETJE IN POL POLETJA V ZIMO? TAKO BI BILO RAVNO PRAV. ZDAJ PA NAM JE VROČE KAKOR JESIHARJU, POZIMI PA NAS BO ZEBLO KAKOR PSA. KRUCIBUCI! KJE JE TU PAMET?«

»RES JE NI,« ODVRNE ŽENA, »VENDAR MISLIM, DA BI SE DALO KAKO POMAGATI. ZDAJ BI BILO TREBA TOPLOTO SHRANITI ZA HUDE ČASE. SAJ TUDI KROMPIRJA NE POJEMO VSEGA JESENI, AMPAK GA SHRANIMO ZA ZIMO IN POMLAD.«

»KAJPAK,« PRAVI MOŽ, »VREČ IMAMO DOVOLJ. SAMO NAPOLNITI JIH JE TREBA S TOPLOTO IN SHRANITI. POZIMI PA SAMO MALO ODVEŽEŠ TAKO VREČO, PA BO TOPLO IN PRIJETNO KAKOR V RAJU.«

JE SLIŠAL TE BESEDE MIHEC. HITRO JE STOPILO V KASČO IN IZVLEKEL NA DAN VSE VREČE. RAZVRSTIL JIH JE NA TRATO IN NA SONCE, KI JE KRASNO PRIPEKALO. KER PA PRAZNA VREČA NE STOJI POKONCU, JE ZATAKNIL K VSAKI KOL, DA JE LAHKO SONCE SIPALO TOPLOTO VANJO. NATO JE SKOČIL PO VRVICE IN KO SO SE MU ZDELE VREČE DOVOLJ VROČE, JIH JE HITRO POVEZAL DRUGO ZA DRUGO TER JIH ZNOSIL V KLET.

»TREBA JE HITETI, DA SE NE SHLADE,« SI JE MISLIL MIHEC IN JE DELAL S POLNO PARO. V KLETI JE ZMETAL VREČE V PRAZNO ŠKRINJO IN JO DOBRO ZADELAL. PÖTEM JE SKOCIL VES VESEL V KUHINJO TER ZAKLICAL MATERI:

»ČUJTE, MATI, ZDAJ SMO PA DOBRI! VSE VREČE SEM NAPOLNIL S TOPLOTO IN JIH ZNOSIL V KLET. POZIMI SE LAHKO SNEG POD NOSOM OBRİŠE. LE NA HRIB NE BOM NOSIL VREČ. TAM MORA BITI SNEG, DA SE LAHKO SANKAM.«

»JOJ, MIHEC, MOJ MIHEC!« JE VZKLIKNILA SREČNA MATI. »SAM BOG TI JE DAL TAKŠNO PAMET IN UČENO GLAVO. TI BOŠ ŠE MINISTER ALI GENERAL ALI PA PEK — IN BOŠ PEKEL ŽEMLJE BREZ OGNJA! TO BODO DRUGI PEKI POKALI OD JEZE!«

MIHEC PIHEC IN NJEGOV KLOBUK

V MESTU JE BIL SEMENJ. OČE PIHEC JE IMEL KRAVO, KI NI BILA ZA KAJ. »PRODAL JO BOM,« JE REKEL, »KAJ BOM ONEGAVIL S TEM HRVAŠKIM BUŠEM. ŽRE IN ŽRE, MLEKA PA NE DA NITI ZA MAČKO. ZA KLOBASE BO DOBRA, ČETUDI KLOBASE NE BODO DOBRE.«

JE POKLICAL MIHCA IN STA GNALA »ČOGO« NA SEMENJ. SREČO JE IMEL OČE PIHEC. DVA LITRA MLEKA JE KUPIL MED POTOM IN JE HVALIL KRAVO, KOLIKO DA IMA MLEKA. ŠE MED POTOM DA JE MORAL MOLZTI IN JE KAZAL KUPCEM MLEKO ZA

PRIČO. MLEKO NI BILO PROTI, KRAVA TUDI NE IN KUPČIJA JE BILA SKLENJENA. DOBRO JE PRODAL KRAVO IN ŠE VERIGO JE DOBIL NAZAJ.

MIHEC JE HOTEL NEKAJ POVEDATI, DA KRAVA IN MLEKO NISTA V SORODSTVU, PA GA JE OČE HITRO POTEGNIL PRED IZLOŽBO LEPIH KLOBUKOV.

»VEŠ, MIHEC,« JE DEJAL GOLOGLAVEMU SINČKU, »KER SI BIL PRIDEN, TI KUPIM NOV KLOBUK IN NAZAJ NE BOVA ŠLA PEŠ, KO IMAM DENAR, Z VLAKOM SE BOVA PELJALA.«

MIHEC JE BIL VESEL OBOJEGA, KLOBUKA IN VLAKA. PORNOSNO SI JE POSADIL KLOBUK NA GLAVO IN KORAJŽNO STOPIL Z OČETOM NA VLAK. HITRO JE NAŠEL ODPRTO OKNO, KJER BO GLEDAL SVET IN LJUDI. VLAK SE JE PRIČEL PREMİKATI.

»KLOBUK DENI NA POLICO, DA TI GA NE ODNESE VETER,« JE DEJAL SKRBNI OČE. »NE BO GA NE«, SE ODREŽE MIHEC, »NAJ VIDIJO LJUDJE MOJ KLOBUK!« IN JE BULJIL VEN, DA NIKOLI TEGA. OČE PA NI BIL TEGA MNENJA. BAL SE JE ZA KLOBUK. PRESNETO, SAJ GA NI DOBIL ZASTONJ! URNO KAKOR BLISK JE POTEGNIL MIHCU KLOBUK Z GLAVE IN GA SKRIL ZA SVOJ HRBET.

»VIDIŠ, KAJ SEM TI PRAVIL? SEDAJ PA IMAŠ!« JE REKEL Z JEZO OČE PIHEC MIHCU TER SE MUZAL. MIHEC JE BIL TRDNO PREPRIČAN, DA MU JE ODNESEL KLOBUK VETER. SE JE PRIČEL KREMŽITI IN TOČITI JESIH. GA JE TOLAŽIL OČE:

»MIHEC, ČE NE BOŠ VEČ ZIJAL SKOZI OKNO, PRIKLICEM KLOBUK NAZAJ. LE DOBRO PAZI IN GLEJ NA OKNO! ZAŽVIZGAL BOM IN KLOBUK TI BO ČEPEL NA GLAVI. POTEPA LEPO SEDI IN MIRUJ!«

MIHEC JE TAKOJ USTAVIL SOLZE IN NESTRPNO ČAKAL, ODKOD DA BO PRILETEL KLOBUK. GLEDAL JE NA OKNO, NITI TRENIL NI. PA JE ZAŽVIZGAL OČE IN, HOP! KLOBUK MU JE SKOČIL OD ZADAJ NA GLAVO. MIHEC JE BIL NEIZMERNO SREČEN IN SE JE ČUDOM ČUDIL OČETOVIM ČAROVNIJAM. OČE PIHEC PA SE JE ZADOVOLJNO SMEHLJAL, KO JE TAKO POTEGNIL SINA. PRIČEL JE POGOVOR S POTNIKI, KI SO IMELI LEPO ZABAVO Z MIHCEM. NI SE VEČ BRIGAL ZA MIHCA IN NJEGOV KLOBUK, ČEŠ SE DAJ SI TAKO NE BO VEČ UPAL K OKNU. RAZLAGAL JE NEKAJ O SLABI LETINI, KAR OPAZI MIHCA, KAKO JE FRKNIL KLOBUK SKOZI OKNO IN SE ZADRL:

»OČE, ZAŽVIZGAJTE SE ENKRAT!«

JE OČE POŽRL SLINE IN ZIJAL KAKOR OBEŠENEC. MIHEC PA JE BISTRO GLEDAL KAKOR KONJIČEK IN ČAKAL NA ŽVIZG.

(KONEC PRIHODNIJIC)

* * *